

dívka klopýtá, a toužila po tom ji zdvihnout oběma rukama, přenést ji přes kamení a přivinout ji na svou hrud.

Toužila po tom, jenže nemohla nést svou dceru a být přítom příkrčenná tak, aby využila krytí mezi kopečky. Nemohla přidat dalších dvacet pět kilogramů k zásobám, které nesla na zádech, a udržet přítom stejnou rychlost. Lyra svou dceru milovala, ale láska je v ten den zachránit nemohla.

Do háje s tebou, Galene, pomyslela si, takhle nás poslat pryč.

Koutkem oka zachytila nějaký pohyb. Otočila se, aby se ujistila, že to nebyl jen vítr, rychle zalehla na vlhkou půdu a stáhla s sebou Jyn. Od běhu už ji píchalo v boku. Dotyk chladivé hlíny na těle jí dělal dobře, ale čelo ji svědilo od potu a strachu. Vyhlížela zpoza kamenů a viděla půl tuctu postav – imperiální vojáky oděné do černé zbroje vedené důstojníkem v bílé uniformě – rychle kráčet k jejich domu na farmě.

Ne, to nebyl jen tak nějaký důstojník v bílém. Ten umrlčí oddíl vedl k domu *Orson Krennic*. Vedl ho ke Galenovi.

„Mami –“ zašeptala Jyn a zatahala ji za ruku. „Já toho pána znám.“

To Lyru zaskočilo. Jyn však měla mozek svého otce, když už ne jeho posedlost. Její paměť byla lepší, než kdy měla Lyra.

To je Orson, takzvaný přítel tvého otce, chtěla říct. Prolhaný parchant, který si o sobě myslí, že je vizionář. Místo toho zašeptala: „Pššt.“ A přiložila Jyn dva prsty na rty a pak ji políbila na čelo. „Musíme jít dál. Dej pozor, ať tě nevidí, ano?“

Jyn přikývla, ale vypadala vyděšeně.

Společně běžely tak rychle, jak Lyra v podřepu dokázala, aby nebyly vidět. Když vedla Jyn kolem základny komunikační věže, znovu ji začalo píchat v boku. Zastavila se a pohlédla k domu. Přes vojáky neviděla na Krennic a netušila, jestli Galen vyšel ven, ale skupina se zastavila u předního vchodu. Lyra si náhle představila, jak obrněné postavy pozvedají plamenomety, mění dům na popel a zuhelnatělý kov a její manžel křičí uvnitř...

Ale věděla, že k tomu nedojde. Dokud tu velel Krennic, Galen by zůstal živou i dlouho potom, co by ony dvě zemřely. Neměl by jinou možnost než pro toho muže pracovat, dokud nebude starý a slabý, dokud ho rozum nezačne opouštět a Impérium neusoudí, že už mu není užitečný.

Lyra si uvědomila, že se právě rozhodla.

Sundala si batoh a přehrabovala se v něm, dokud nenašla, co potřebovala. Položila balík šatstva do trávy a vzala Jyn za ramena. Dívka se třásla. Opětovala matčin upřený pohled.

„Víš, kam jít, vid?“ ujistila se Lyra. „Počkej tam na mě. Vyjdeš odtamtud, jenom když tě zavolám já.“

Jyn neodpověděla. Lyra viděla, jak jí zvlhly oči. Vnitřní hlas Lyře říkal: *Jestli ji tu teď necháš, je s ní konec. Vzala jsi jí všechnu sílu.*

Lyra se však zavázala kráčet určitou cestou. Manžel ji potřeboval víc než dcera.

Ve spěchu si sáhla ke krku, ohrnula hrubou látku a prsty nahmatala třepící se šňůrku. Strhla si svůj náhrdelník a pozorovala, jak se přívěsek houpe ve vánku. Do zubatého a kalného krystalu byl na jedné straně vyryt nápis. Něžně Jyn přetáhla náhrdelník přes hlavu. Holčička se nepohnula.

„Věř Síle,“ řekla Lyra a přinutila se k úsměvu.

„Mami –“

„Přijdu za tebou,“ zašeptala Lyra. „Teď běž.“

Ovinula Jyn svými pažemi – *Ndrž ji moc dlouho. Nedávej jí čas na přemýšlení* – otočila dívku zády k sobě a postrčila ji kupředu. Lyra sledovala, jak její dcera klopýtá mezi kameny, dokud jí nezmizela z dohledu.

Byl čas soustředit se na něco jiného. Jyn by měla být v bezpečí. Ve větším bezpečí, pokud Lyra udělá, co měla v plánu, a v ještě větším, pokud při tom uspěje, ale v každém případě byla dívka v bezpečí. Ohlédla se zpátky k domu a skupině shromážděné u vchodu, zvedla balík šatstva a vracela se stejnou cestou zpět. Snažila se držet při zemi a zrychlila, když uviděla, že čtyři vojáci vstoupili do domu a uvolnili tak pohled na Galena a Krennic stojící proti sobě. Slabě slyšela i jejich hlasy. Krennic právě úlisně prohlašoval: *Nějak člověk začít musí.*

Nečekala, že se jí příležitost naskytne tak brzy. Bývala by potřebovala víc času k naplánování. Avšak nemohla si být jistá, že Krennic ještě někdy zastihne s méně strážci. Narovnal se a pospíchala s balíkem pevně přivinutým k sobě.

Krennic ji uviděl první, ale promluvil pouze ke Galenovi. „Á, podívejme! Lyra vstala z mrtvých. To je zázrak.“

Galen se obrátil jejím směrem. Zřídka kdy viděla v jeho tváři takovou bolest. „Lyro...“ Díval se však za ni a hledal v polích Jyn.

Lyře se téměř chtělo usmát.